

Божичко! притъпканъ на земята,
Тежко диша и съ душа се бори . . .

Тя припадна надъ него, безъ ума, —
И Босилко дружки тъй продума:

«Нощъ бѣ ведра, мѣсечко залѣзе,
Азъ при тебъ да дойда се наканихъ.
Ала се зададохъ изъ мрака
Конъ до коня, юнакъ до юнака —
Богъ убилъ ги! люти кържалии,
На чело имъ Индже воевода.

Чакъ надъ вѣжди шапка накривена,
Въ крѣвни скути дѣвойка плѣнена.

Дѣвойка се въ ржцѣтъ му бѣхти.
Отговаря Индже воевода:
— Не бѣхти се, не кърши, дѣвойко,
Сини очи — у менъ да се впиватъ,
Вита снага — о менъ да се вие,
Али устни мене да цѣлуватъ. —

Дѣвойка се и кърши и бие:
«Не за тебъ, за другито сж тие!»

Блѣсна ножъ — дѣвойки у сърдцето . . .
Ето гдѣ я захвърлиха мъртва . . .
Конъ до коня, юнакъ до юнака
Полетяха, — стѣпкахъ ме въ мрака —